

В усі часи народи надавали патріотичному вихованню молоді важливого значення, розглядаючи його як основу безпеки держави.

Ідеї скаутингу і скаутський метод відразу стали популярними в цілому світі. Тому народи, які дбали про добро своєї молоді та долю суспільства і держави, утворили свої національні організації скаутського типу, включаючи в них свої питомі національні риси та даючи відповідну назву. Таким чином німці мають "Пфадфіндерс", угорці – "Чейкейсів", поляки – "Харцерів", українці – "Пластунів".

"Пласт" як українська дитячо-юнацька організація відіграв прогресивне значення в становленні і розвитку української молоді через вміле поєднання навчально-виховного процесу з працею та загально-фізичним розвитком.

Сучасний Скаутський Рух – це чисельні поважні організації, що об'єднують більше як 16 мільйонів членів у більш як 150 країнах світу. Скаутський Рух користується підтримкою і прямою участю вищих керівників більш як 180 країн світу від президентів до монархів.

Отже, Завданням військово-патріотичних організацій є створення умов для системного і цілеспрямованого виховання молоді людини — патріота України, готового самовіддано розбудувати її як суверенну, демократичну, правову і соціальну державу, виявляти національну гідність, знати й цивілізовано відстоювати свої громадянські права, виконувати обов'язки, сприяти громадянському спокою й злагоді в суспільстві.

Список використаної літератури:

1. Дубицький Я. Пластовий табір / Я. Дубицький // Пластовий шлях. – 1996. – Ч. 3. – С. 58–59.
2. Пластуни у визвольних змаганнях. – Нью-Йорк, 2002. – 71 с.
3. Плющ В. Скаутизм в Україні / В. Плющ // Пластовий шлях. – 1974. – Ч. 3 (42). – С. 41–48.
4. Тисовський О. Життя у Пласті / О. Тисовський. – Львів, 1921. – С. 28–32.

Голдинська К.

ІНФОРМАЦІЙНІ ВІЙНИ ЯК ЧИННИК МІЖНАРОДНОЇ ПОЛІТИКИ

У статті автор аналізує особливості, методи ведення та наслідки інформаційної війни на прикладі казусу Едварда Сноудена.

Ключові слова: інформаційне суспільство, інформаційна війна, громадська думка, маніпулювання.

Актуальність досліджень в галузі інформаційних воєн, багатогранність методів і форм цієї роботи в практичному і науковому планах визначається тим, що сьогодні будь-яка країна світу потребує створення ефективної системи державного протидії операціями інформаційної війни. В силу того, що проблема являється відносно новою в сучасному світі, вона є малодослідженою.

Мета даної статті: виявити основні закономірності сучасної інформаційної війни на прикладі «казусу Едварда Сноудена»

Даною проблемою займалися такі політологи, спеціалісти в сфері комунікативних технологій як Манойло А.В., Присяжнук М.В., Почепцов Г.Г., Расторгуєв С.П.

В умовах сучасного технічного прогресу ключову роль відіграє інформація. «Хто володіє інформацією, той володіє світом», – сказав колись Уїнстон Черчілль. Її купують, продають, обмінюють, ділять, викрадають. Сьогодні, в умовах інформаційного суспільства, інформація є головним ресурсом, з приводу якого виникають протиріччя, зіткнення, конфлікти. Крім того, інформація є потужною зброєю в руках конфліктуючих сторін. Конфлікти інформаційного характеру можуть виникати на різних рівнях: від міжособистісних до міждержавних. Крайньою формою інформаційного протистояння є інформаційна війна. "Інформаційна війна - це всеохоплююча цілісна стратегія, зумовлена все зростаючою значимістю і цінністю інформації у питаннях командування, управління і політики" [1].

Поява інформаційних воєн відносять до кінця ХХ - початку ХХІ століть. Даний процес характеризують як новий вид війни, при якій перемога досягається не за рахунок знищення озброєння і самої живої сили суперника, а за рахунок різного виду впливів на живу силу, приводячи її у недієздатний стан. Вчені-історики знаходять кілька причин появи інформаційних воєн. По-перше, з середини ХХ століття почався бурхливий розвиток засобів обчислювальної техніки, комунікацій та зв'язку, що в підсумку призвело до зростання значення інформації як одного з основних ресурсів людського суспільства, який по своїй ефективності набагато перевершує матеріальні та інші види ресурсів. По-друге, успіхи в області вивчення мозку і групової поведінки людей дозволили зрозуміти шляхи і засоби психофізичного впливу на людей в «потрібних» напрямках, і, нарешті, по-третє, науково-технічні досягнення дозволили розробити відповідні фізико-хімічні засоби, що використовуються в інформаційній війні замість традиційних видів зброї. Загроза інформаційної війни привела до необхідності більше уваги приділяти інформаційній безпеці, яка виходить на перше місце серед інших проблем безпеки. "Ми наближаємося до такого ступеня розвитку, коли вже ніхто не є солдатом, але всі є учасниками бойових дій, - сказав один з керівників Пентагону. - Завдання тепер полягає не в знищенні живої сили, але в підриві цілей, поглядів і світогляду населення, в руйнуванні соціуму" [3].

Основним завданням інформаційної боротьби є:

- отримання розвідувальної інформації шляхом перехоплення та розшифрування інформаційних потоків, що передаються по каналах зв'язку, а також по побічним випромінюванням, а також за рахунок спеціального втілення технічних засобів перехоплення інформації;
- отримання потрібної інформації шляхом перехоплення й обробки відкритої інформації, що передається через незахищені канали зв'язку, циркулює в інформаційних системах, а також опублікована у відкритих джерелах та ЗМІ;
- електромагнітний вплив на елементи інформаційних і телекомунікаційних систем;

- психологічний вплив, спрямований проти персоналу та осіб, що приймають рішення;
- формування і масоване розповсюдження через інформаційні канали противника та глобальні мережі дезінформації та тенденційної інформації;
- вогневе придушення (у воєнний час) елементів інфраструктури державного і воєнного управління;
- здійснення несанкціонованого доступу до інформаційних ресурсів з подальшим їх викривленням, знищенням або викраденням, або порушенням нормального функціонування таких систем;
- захист від аналогічних впливів з боку противника [2].

Ні для кого ні секрет, що державні структури великих держав ведуть активну розгалужену інформаційно-аналітичну діяльність щодо своїх партнерів на міжнародній арені.

Приклад Сноудена демонструє наскільки жорсткі і деколи недемократичні методи використовуються у цій діяльності. Інформація, яку надав Сноуден підтвердила всеосяжність характеру інформаційного протистояння в глобальному світі, яка все більше набуває характеру інформаційної війни.

Едвард Сноуден, американський технічний асистент, колишній співробітник агентства національної безпеки США і ЦРУ.

Сноуден розкрив інформацію про програму PRISM, що включає в себе масове стеження за переговорами американців та іноземних громадян за допомогою телефону та Інтернету. За його твердженнями, PRISM дозволяє Агентству переглядати електронну пошту, прослуховувати голосові і відеочати, переглядати фотографії, відео, відстежувати пересилаються файли, дізнаватися інші подробиці з соціальних мереж. У програмі PRISM приймають участь Microsoft (Hotmail), Google (Google Mail), Yahoo!, Facebook, YouTube, Skype, AOL, Apple і Paltalk.

Сноуден передав журналістам копію секретної постанови суду 25 квітня 2013. За цією постановою один з найбільших американських операторів стільникового зв'язку Verizon зобов'язаний щодня передавати в АНБ «метадані» про всі дзвінки, зроблені в межах США, або між США і іншою країною, що включають в себе телефонні номери, час і тривалість розмови, місце розташування виклику. Однак звукозапис самої розмови передаватися не повинен.

Постановою заборонялося також всім державним і приватним службовцям, причетним до збору такої інформації, розкривати сам факт існування подібної постанови аж до 2038 року. У зв'язку з цим журналісти згодом припустили, що подібні постанови могли бути спрямовані і іншим стільниковим операторам США.

Сноуден заявив, що спецслужби США з 2009 року незаконно проникали в комп'ютерні мережі східноазійської мережі Pacnet, а також китайських операторів мобільного зв'язку для отримання доступу до мільйонів SMS. Згідно із заявою гонконгської газети «Sunday Morning Post», він передав до редакції підтверджуючі це документи.

Сноуден розголосив відомості про існування британської програми стеження Tempora. 17 червня газета «The Guardian» з посиланням на дані Сноудена повідомила, що спецслужби Великобританії здійснювали моніторинг комп'ютерів і перехоплювали телефонні дзвінки іноземних політиків і чиновників, які брали участь у саміті Великої двадцятки в Лондоні в 2009 році. Секретну роботу проводили Центр урядового зв'язку Великобританії та Агентства національної безпеки США. Крім того, британські спецслужби під час саміту перехоплювали телефонні переговори президента Росії Дмитра Медведєва.

Сноуден підкреслив, що повідомив далеко не всю відому йому інформацію:

«Я ретельно вивчив кожен документ, щоб переконатися, що його розголошення послужить законним інтересам суспільства... Є документи типів, розголошення яких мало б великі наслідки, але я не передаю їх, оскільки моя мета - відкритість, а не заподіяння шкоди людям. »

У цьому прикладі Сноуден є суб'єктом інформаційної війни. Вражаюче, але факт, як одна людина змогла посіяти паніку в усьому світі і створити хвилю дискусій. І все це, володіючи певною інформацією.

З метою продемонструвати масштабність впливу варто зазначити реакцію на інформацію, отриману від Сноудена різними структурами і Країнами:

Реакція ООН

В липні 2013 верховний комісар ООН з прав людини Наві Піллей заявила, що «справа Сноудена свідчить про необхідність захищати осіб, які розкрили інформацію з питань, що мають наслідки для прав людини, а також з питань, які стосуються забезпечення поваги права на приватне життя». А 26 серпня прес-секретар ООН Фархан Хак повідомив журналістам, що ООН має намір зв'язатися з владою США з приводу прослуховування Агентством національної безпеки штаб-квартири ООН в Нью-Йорку, що є порушенням дипломатичної недоторканності міжнародних організацій.

Реакція влади США

США заочно пред'явили Сноуденом звинувачення в розкраданні державної власності, розкриття даних про національну оборону і навмисної передачі секретної інформації стороннім особам. АНБ оголосило про скорочення 90% системних адміністраторів і заміні їх машинами; системним адміністраторам, що залишились, дозволять працювати з секретними даними тільки в присутності колеги, а не поодиноці, щоб уникнути повторення ситуації зі Сноуденом.

Діючий на той час президент США Барак Обама доручив голові Національної розвідки США сформувати групу експертів з питань використання телекомунікаційних та інших технологій при зборі розвідувальної інформації, а також висловився за внесення змін до Закону про патріотизм і в закони про діяльність Суду у справах іноземної розвідки.

Реакція влади Великобританії.

За повідомленням редактора газети «Guardian», Алана Ресбріджера, два співробітника Центру урядового зв'язку (GCHQ) відвідали редакцію і

простежили за знищенням жорстких дисків, що містять передану Сноуденом інформацію.

Реакція Бразилії та Іспанії зажадала від США роз'яснень з приводу перехоплення телефонних та інтернет повідомлень на її території.

Німеччина

Однією з найбільш бурхливих реакцій була реакція ФРН. В серпні 2013, внаслідок опублікованих Сноуденом викриттів, Німеччина розірвала угоди з США і Великобританією, укладені в 1968 і 1969 роках, що дозволяли спецслужбам цих держав займатися на території Німеччини електронною розвідкою, але незабаром почала займатися підготовкою нового договору з США, що забороняє взаємне шпигунство. У Німеччині значно знизився рівень довіри до США. Особливо процес загострився після того, як уряду Німеччини стало відомо, що прослуховувалися і телефонні розмови канцлера Німеччини Ангели Меркель.

Викриття Елварда Сноудена відгукнулися в кожному куточку світової політики.

Історія Сноудена привела до повернення WikiLeaks в центр суспільної уваги в якості організації, яка дає консультації та надає допомогу всім «разголошувачам» державних секретів.

Проливши світло на взаємини Агентства національної безпеки США (АНБ) і інтернет-гігантів на кшталт Facebook і Google, які надавали спецслужбам доступ до своїх серверів і баз даних, Сноуден спровокував хвилю розслідувань.

Дії колишнього підрядника АНБ привели до голосування в Конгресі США, і не вистачило всього 12 голосів, щоб провести поправку, що блокує фінансування програм масового збору даних. Це стало найсерйознішою спробою обмеження повноважень АНБ після терактів 11 вересня.

Інформація про стеження США в Європі серйозно ускладнила переговори про вільну торгівлю між Америкою і Євросоюзом, а договір міг стати поштовхом до стрімкого зростання двох економік. Справа Сноудена стала черговим прикладом того, що США втрачають колишній вплив у світі.

«Казус Сноудена» за характером і ступенем інформаційної значущості та резонансністю можна порівняти з «справою Дрейфуса» і випадком з Бейлісом.

Рятувати ж Сноудена зголосилися самі титуловані адвокати на чолі з Генрі Резником і головні державні правозахисники на чолі з Володимиром Лукіним.

«Казус Сноудена» як і «справа Дрейфуса» справила величезний вплив на громадськість, розділила її на «за» і «проти», посіяла масову паніку, підвищила підозрілість держав. Всі ці події носять масовий, всеохоплюючий характер і містять в собі руйнівну силу.

Сноуден, спочатку будучи об'єктом інформаційної війни і навіть якоюсь мірою її жертвою, перетворився на повноправного суб'єкта інформаційного протистояння.

Можна зробити висновок про величезної важливості інформаційної безпеки в наші дні. Про те, якими руйнівними силами вона здатна володіти. Цей

приклад показує наскільки сильною зброєю здатна бути інформація в руках людини.

Список використаної літератури:

1. Звіринців А.Б. Комунікаційний менеджмент: Робоча книга менеджера PR: 2-е вид., Испр./ А. Б. Звіринців. - СПб.: Союз, 2007. - 288с.
2. Ліпкан В. А. Інформаційна безпека України в умовах євроінтеграції / В. А. Ліпкан, Ю. Є. Максименко, В. М. Желіховський. – Київ: КНТ, 2006. – 280 с.
3. Малькова Т. В. Маси. Еліта. Лідер / Т. В. Малькова. – Москва: Яуар, 2006. – 232 с.
4. Інформаційні війни: тенденції та шляхи розвитку [Електронний ресурс]. – 2012. – Режим доступу до ресурсу: http://osvita.mediasapiens.ua/ethics/manipulation/informatsiyne_viyni_tendentsii_ta_shlyakhi_rozvitku/.

Крикун А., Бондар Т.

МІСЦЕ ТА РОЛЬ ЖІНКИ – ПОЛІТИКА НА СВІТОВІЙ ПОЛІТИЧНІЙ АРЕНІ

У статті аналізується місце та роль жінки у політиці. Визначено основні аспекти проблеми у вітчизняній та світовій політиці.

Ключові слова: політика, гендерна рівність, права людини.

Жінок у політиці важко назвати відкриттям, проте не секрет, що політика завжди буда переважно чоловічою справою і залишається такою. Так, словосполучення «жінка і політик» викликає в багатьох бурхливу негативну реакцію або здивування. Адже стереотип, що місце жінки на кухні, міцно укоренився у суспільній думці.

Французький філософ-просвітителю Ж.А.Кондорсе писав: «Одним з найбільш важливих для загального щастя результатів прогресу людського розуму, ми повинні вважати повне руйнування забобонів, що створили нерівність прав між двома статями».

На сьогоднішній день варто зауважити, що роль жінок в сучасному суспільстві постійно зростає. У всіх країнах світу неухильно збільшується їх питома вага в економіці, політиці, культурі, суспільному житті. Бразилією, Чилі, Аргентиною, Ірландією, Литвою, Індією, Фінляндією, Ліберією, Німеччиною, Південною Кореєю правлять - і досить успішно - представниці слабкої статі. Також з кожним роком все більше збільшується відсоток жінок у парламентах країн, так, наприклад, в Швеція 45% парламенту – це жінки і трохи менше 40% представниць прекрасної статі сидять в парламенті Данії.

В Українському парламенті жінки становлять лише 8%, таким чином Україна займає 122 місце у рейтингу із 150 країн за кількістю жінок у парламенті. Важливо зазначити, що чим вищим є рівень влади – тим менше там жінок. Згідно із даними останнього перепису населення, в Україні 54% жінок. Але у сільських радах жінок 51%, у селищних – 46%, серед депутатів міських рад – 28%. Таке явище спостерігається також у виконавчій владі: чим вище ми підніматимемось по управлінській драбині у сфері державної влади, тим менша частка жінок там представлена.